

marveč izraziti tudi ono krepostno mišljenje, ki ga iščemo v našem ljudstvu iz gora. Vrhutega je postal Baumbachov »Zlatorog« še diven slavospev našega Triglava, v svojem uspeha polnem poletu kot nemški izvornik in kot prevod v raznih jezikih je ponasel ime Triglava daleč v tujino.

Divni čar Baumbachove poezije je zvalil Alberta Thierfelderja k uglasbenju. Thierfelder, rojen 1846. leta v Mühlhausenu v Turingiji, je od leta 1886. univerzitetni glasbeni ravnatelj v Rostocku; »Zlatoroga«, ki se pojavlja ne redko v nemških koncertih, je uglasbil pred 20 leti za zbor, orkester in soli, deloma kot melodram, dobršen del poezije pa je ostal nekomponovan in namenjen deklamatorju. Thierfelder se je vestno potrudil z uglasbenjem, podal je tehniški lepo delo obširnih oblik, ki ga povzdiguje plemenit zanos in krasni mnog odličen muzikalni detajl. Ni se mu pa posrečilo ubrati tiste krepke strune, ki jo udarja pesnik; moč Thierfelderjeve glasbe zaostaja zelo daleč za zmagovitostjo, s katero razvema Baumbachovo delo našo dušo. Baumbach ni našel v Thierfelderju sorodnega stvaritelja, dobil je v njem le ilustratorja, ki je lepo slikal, a ni pravega zadel. Thierfelderjeva glasba ne ogreva, ne zaneti občutka uzadovoljenja, nasprotno, iznenadeni sledimo glasbi, ker ne najdemo v njej tistega, kar nas v samem besedilu razvema. Edino v dveh točkah se vda slušatelj skladatelju s polnim srcem, v nežno občutenem zboru šte. 4.: »Mati noč na goro gre« in pa v plesnih stihih »Zdaj struna vriska — — — in pod grmi« v zboru šte. 5., v katerih poslednjih zavrvih krepko neprisiljeno veselje. Thierfelder ne zna pripovedovati, le nekaj razpoloženja naznačuje; s temi svojstvi pa seveda ne shaja kot uglasbitelj dela epiške in baladne vsebine.

»Zlatoroga« je »Glasbena Matica« sijajno proizvedla in koncertni vodja gosp. M. Hubad mu je bil navdušen interpret. Izborno pripravljen je nastopil zbor, izdatno prerojen v moških glasovih; pel je zato zavestno in z mogočnostjo kakor ob najboljših prejšnjih dobroglasnih nastopih. Zbor je rešil svojo nalogo virtuosno, neoporekljivo vzorno, fino uglašen na vsako nianso, ki jo velevajo skladateljeve intencije. Pošteno se je potrudil z zborom vred orkester. Solisti, gospici Mira Devova (sopran) in Marija Gli varčeva (alt), gospodje Janko Kersnik (tenor), Ivan Završan (bariton) in Anton Dečman (bas) so bili vsi izbrano lepih glasov, srečno umerjeni drug k drugemu. Deklamacijski in melodramski del, vežoč pevske točke, je podal odlični recitator gosp. Adolf Dobrovolný, uveljavil je uspešno lepo dikcijo zaslužnega slovenskega prevoda prof. Antona Funtka.

Dr. Vladimir Foerster.

Cecilija. Cerkevna pesmarica. II. del. Drugi, popravljeni natis Uredil Anton Foerster. Izdala in založila »Družba sv. Mohorja« v Celovcu, 1902. Po vsebini in obliki so pesmi v tem natisku vsestransko izboljšane, ohranjen pa jim je prvotni lahkotni ljudski značaj.

Slovensko gledišče

Slovensko gledišče. A. Drama. Ne spominjam se, da bi se bile v našem gledišču vrstile kdaj dramske novitete tako naglo druga za drugo kakor v letošnji sezoni. Vsa čast našemu igralnemu osebju, ki zmaguje toli težavno nalogo! — Kakor je bilo omenjeno že zadnjič, se je predstavljala dne 25. no-